

I

Pak een groot vel papier. Neem een kwast en doop die in een pot zwarte verf. Neem de haren tussen je vingers, trek de kwast naar achter en laat los. Zie je de spetters op het vel? Dat ben ik. Neem nu een blik geconcentreerde groentesoep uit je voorraadkast. Maak het open. Schud het hevig op en neer, zodat de soep alle kanten op gaat. Zie je de vlekken op de muren? Dat ben ik ook.

Ik ben gedesintegreerd. Ik ben druppelkunst.

II

Maak nu een marmeren beeld van een Griekse godin. Het liefst van Pallas Athene. Tuig haar niet te veel op. Een modieuze wapenhelm is voldoende. Geef haar sierlijke armen, en een verfijnd gezicht. Ze mag een beetje streng kijken, haar neus mag spits zijn, haar lippen mogen aan de dunne kant zijn. Maar niets té. En alles om haar verfijning te accentueren. Draag er zorg voor dat ze intelligent voor zich uit kijkt zodat je zeker weet dat ze alles opmerkt, maar er nooit zeker van kunt zijn dat ze je aankijkt. Kleed haar in een Romeinse toga die haar lichaam bedekt met sierlijke plooien. Besteed daar veel aandacht aan en wek de illusie dat ze onder die sierlijke plooien niets draagt, door haar armen en schouders bloot te laten. Beschilder het beeld in bonte kleuren;

gebruik in ieder geval okergeel, rood en groen. Zet het in je tuin en laat het daar net zolang staan tot de kleuren volledig zijn vervaagd door de regen en het beeld een statige witgrijze kleur heeft aangenomen. Let goed op dat de fijne trekken van het gezicht zijn ingedaald. De neus iets minder scherp, de mondhoecken in het marmer gesleten. De wapenhelm zet je af. Geef een vluchtige kus op de afdruk, op de oorlogszuchtige lijntjes in haar schedel.

Ik ben je zeer dankbaar. Jij hebt Britten gemaakt.

III

Een grand café met hoge plafonds en blinkende espressomachines. Hoge krukken aan de bar met zwarte zittingen op aluminium buizen. Jij zou aan een tafeltje bij het raam zijn gaan zitten. Je zou er waarschijnlijk hebben afgesproken met een vriend om een broodje te eten. Je zou je fiets op de brug hebben geparkeerd en als je iets te vroeg was zou je een krant van de leestafel hebben gepakt. Maar ik zat alleen aan de bar, alsof het geen lunchplek was maar een nachttent. Ik leunde op mijn ellebogen en staarde naar de druppelende espressomachines. Ik voelde me met die druppels verwant. Ik wilde met hen opgaan in de espresso's, ik wilde met hen één geheel vormen.

IV

Aniëlle weigert om te converseren. Taal bestaat voor haar behoeftes. Ze zegt: 'Ik heb honger.' Ze zegt: 'Ik wil hier weg.' Ze zegt: 'We gaan nu neuken.'

Zij is een kleurrijk schilderij. Ze lijkt met wilde waterverf op het doek gesmeten. Maar als je goed kijkt zie je dat alles verband houdt en heel stevig in elkaar zit. Een kind had het niet kunnen maken. Ze is beslist heel sterk. Aniëlles gesprekloze gezelschap is intens. Ze loopt op haar handen door je kamer. Ze bijt en stompt net zolang tot je terugslaat. Je ruikt haar zweet als ze je vastpakt. Dan zegt ze: 'Ik heb dorst.'

V

Richard heeft zijn blonde krullen afgeknipt. Hij laat een kleine baard staan. Hij lijkt niet meer op wie hij was. Hij brengt zijn avonden niet meer door in bevlogen redacties van obscure filosofische blaadjes. Hij daagt niemand meer uit om met een roestig zakmes in zijn grote teen te snijden om een bloedband aan te gaan. Hij drinkt geen glaasjes aquavit en roept nooit meer: 'Ik ben de reïncarnatie van Van Gogh.'

Die Richard heeft hij laten afsterven omdat die hem, zo zegt hij, na vijfentwintig jaar nogal verveelde. De Richard die erna kwam hield hij voor ons verborgen in een drukke baan bij een reclamebureau en

misschien ook wel in een vrouw en een kind. Daar is hij erg vaag over. Nu bestaat er weer een nieuwe Richard met wie wij samenwonen. Hij is een blonde matroos en spreekt, met grove zeemansgebaren, nostalgisch over postmodernisme. Dat volgens hem niet echt meer bestaat.

VI

Ik verwijt jou dat je alleman bent.

VII

Pierre is geen profeet. Richard noemt hem soms Pietertje, wat hem zichtbaar ergert.

Britten noemt hem soms Pieretto, wat hij geloof ik wel leuk vindt. Ze maakt een kom van haar marmeren handen alsof ze een gladde kiezelsteen heeft opgeraapt op het strand en wil voorkomen dat die tussen haar vingers door glijdt. Ze koestert hem.

Pierre draagt kleine grijze hoedjes die hij op het Waterlooplein koopt. Hij draagt ze bij zwarte pakken en Engelse schoenen met neuzen die naar buiten wijzen. Hij heeft tientallen lange Italiaanse regenjassen. Alles is licht versleten. Pierre rookt uit gebroken witte sigarettenpijpjes waar hij filterloze sigaretten in steekt. De pijpjes zijn altijd in beweging. Hij rolt ze tussen zijn vingers, hij draait ze tussen zijn lippen. Pas als hij rookt houdt hij ze stil.

Ik kende hem ook vijftien jaar geleden. Toen rookte hij ook al uit sigarettenpijpjes. Hij was zoals nu, maar dan met puntlaarsjes en zijn hoedjes waren, geloof ik, iets groter. Hij deed gewichtig maar had werkelijk nergens een idee van. Hij werd arrogant genoemd, maar sommige vrouwen vonden hem ook wel mystiek.

De Pierre met wie wij wonen is geen poseur. Hij is een doorgeefluik van ideeën die hij zelf niet kan bevatten. Ze bezorgen hem hoofdpijn, woedebuien, ze schoppen tegen zijn buikwand aan. Zijn oogopslag onder zijn donkere krullen is gekweld. Jij zou het leed wellicht willen wegnemen, maar het zit achter zijn ogen. Je kunt er niet bij komen zonder hem te verwonden.

VIII

Zo was het: ik met Aniëlle. Britten met Pierre. Richard. Zo was het ook: Pierre en Richard. Aniëlle en Pierre. Ik. Britten.

Zo is het nu: Pierre en Britten en Aniëlle en Richard en ik.

IX

Britten liep op witte schoenen met platte zolen het grand café met de hoge plafonds binnen. Ze droeg een wijde lichtgrijze broek en een lange witte blou-

se van soepel katoen die haar armen bloot liet en de vormen van haar sterke buik liet zien. Britten lijkt langer dan ze is, maar ze is beslist niet klein. Haar donkerblonde haren vallen in een lichte slag op haar schouders. Ze deinen mee als ze beweegt. Jij zou meteen hebben opgekeken van je broodje en je allemansgesprek met je vriend in het grand café. Maar ik zat zo ingespannen te turen naar met mij verwante druppels die espressokopjes vulden, dat ik haar pas zag toen ze vervormd in de blinkende machines verscheen. Ze zat naast me op een van die hoge barkrukken.

‘Ik heet Britten,’ zei ze.

‘Ik heet Gijsbert,’ zei ik, ‘maar ik word Kink genoemd.’

Ze nam mij in zich op, maar ik kon haar blik niet vangen. Haar groengrijze ogen maakten scans van mijn toestand.

‘Jij bestaat uit stukjes. Ik kan weer één geheel van je maken.’

‘Ik besta niet uit stukjes, maar uit druppels en spetters.’

‘Nee, stukjes.’

Ik schudde ferm mijn hoofd. ‘Stukjes kennen geen ondergrond. Spetters komen nooit meer bij elkaar, maar ze hebben tenminste een ondergrond.’

Jij zou dit onderscheid onzinnig hebben genoemd. Voor mij was het van groot belang. Britten schudde haar hoofd.

'Je hebt stukjes nodig, voor caleidoscopie,' zei ze.
'En als er stukjes kwijt zijn?' vroeg ik.
'Dan maken we nieuwe. Dat is geen probleem.'

x

Natuurlijk houd ik Aniëlle verantwoordelijk voor mijn desintegratie. Maar toch wonen we weer samen. Aniëlle heb ik via Pierre leren kennen. De oude Pierre welteverstaan, die nergens een idee van had.

Richard ken ik uit de redactie van *De Wesp*: het filosofische blad in oprichting dat moest gaan steken maar nooit verscheen.

Hij had toen ruzie met Pierre, die daarvóór zijn beste vriend was. Ze zouden samen een uitgeverij beginnen, AnsEns, voor postmoderne filosofie en literatuur. Pierre trok zich terug. De vriendin van Pierre speelde een kwalijke rol.

Ik wist dat toen allemaal niet. Ik wist niet eens dat ze elkaar kenden.

Britten en Pierre zijn al jaren samen, maar ik ontmoette Britten pas voor het eerst in dat grand café. Ik wist toen niets van haar relatie met Pierre en ik was Pierre trouwens ook een beetje vergeten.

xI

Jij zou mij waarschijnlijk als volgt beschrijven: tamelijk lang, slank, legerbroek, t-shirt van een of andere

indieband, trainingsjack met retro-Adidasstrepen, versleten gympen. Vet halflang haar dat nooit een kapper ziet. Je weet nooit zeker of ik stoned ben, en als ik emotioneel word en zeg dat ik nu werkelijk al mijn gevoelens deel, begin ik een melodramatische verhandeling over de ambities die iedereen heeft behalve ik. Je verwijt mij dat ik geschiedenis ben gaan studeren zonder me ervoor te interesseren terwijl ik zoveel talent had voor natuurkunde en biologie. Je verwijt me dat ik mijn avonden doorbreng met goedkoop bier en joints terwijl ik een natuurtalent was op het hockeyveld. O, je houdt wel van me. Je vindt me slim. Als een van je goed-gesprek-vriendinnen naar me informeert zul je beslist bewonderend benoemen dat ik op de vreemdste quizvragen het antwoord weet, dat ik rekensommen binnen luttele seconden oplos. Je zult vertellen dat ik niets om bezit geef en dat ik altijd voor iedereen wil betalen. Om het te bewijzen raket je een speelgoedweggeefanekdote op van toen ik nog heel klein was.

Maar je kunt je niet voorstellen dat ik mijzelf heb laten afsterven en dat deze versie van mij allang niet meer bestaat.

XII

Ik verwijt jou dat je alleman bent.

XIII

Aniëlle. Richard. Pierre. Britten. Ik. Wij wonen samen. Eerst alleen in de weekends, nu elke dag. Pierre slaapt met Britten. Richard slaapt alleen. Aniëlle slaapt nu niet meer met mij.

Het huis is van Pierre en Britten. Het was hun weekendhuis. Vijfentwintig kilometer van de stad. Het slaapt aan de voorkant tussen de eenvormige rijtjeshuizen. Maar aan de achterkant kijkt het uit over weilanden en de Amstel. Jij zou je verbazen als je me hier zag tussen de kinderen en de koeien. Je zou schamper opmerken dat ik een oud-Hollandse pannenkoekendroom najaag. Maar wij zijn hier gelukkig, zelfs als er een opentuinendag wordt georganiseerd of een culinair evenement waar het hele dorp voor uitloopt.

XIV

Snijd een bescheiden stuk af van een suikermeloen, dat je makkelijk in één hand kunt houden. Neem het in je rechterhand en laat je tong even over het vruchtvlees glijden. Neem een kleine hap. Voel je hoe het vruchtvlees zich van je tanden naar je verhemelte verplaatst en dan naar je keel? Proef je de zoete, gesuikerde smaak die je mond aangenaam vult? Nu weet je hoe het is om met Britten te vrijen.

Neem rustig nog een paar happen tot je alleen

nog schil in je hand houdt. Gooi de schil weg. Voel je hoe fris je bent?

xv

Pak nu een grote rijpe perzik. Open je mond. Duw de perzik met kracht tegen je lippen zodat een deel in je mond verdwijnt en de rest van het vruchtvlees van je gezicht druipt en je kleren vuilmaakt. Duw door tot je mond zo vol is dat je nauwelijks meer kunt ademen. Voel je hoe het zoete vruchtvlees je mond volledig in bedwang houdt? Merk je hoe hard je wangen, je tong, je tanden en je lippen moeten werken zodat je niet stikt? Proef je de overrijpe stukjes die als speldenprikken je papillen plagen? Merk je hoe vies je wordt? Het sap komt in je neus, en in je nek. Als je denkt dat je alles hebt weggewerkt en doorgeslikt voel je nog het vruchtvlees dat naar beneden gleeed en zich in je navel nestelde. De perzik blijft zoet aan je plakken tot je een douche neemt. Zo is het om met Aniëlle te vrijen.

xvi

Britten trok me het grand café uit. Ze lijfde mij in.

‘Je bent werkloos,’ zei ze. ‘Je kunt ons maar beter een kans geven.’

Ze kende mij al. Ze kende Aniëlle. Jij vindt mij een stuurloos zondagskind. Jij kijkt er niet van op